Sygn. akt **OS 4/23**

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
z dnia (…)r.

w składzie:

Przewodniczący: **r.pr. Zofia Filipek-Kraczek**

Sędziowie: **r.pr. Bożena Bilkiewicz-Bańka - sprawozdawca**
r.pr. Beata Franus-Wyrwich

Protokolant: Joanna Kowalska

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu (…) r. sprawy ze skargi (…) na postępowanie radcy prawnego (…)na skutek odwołania doręczonego (…)r. od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (…)r., sygn. akt RD-(…)o odmowie wszczęcia dochodzenia

postanawia:

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. (tj. Dz. U. z 2022 r., poz. 1375 z późn. zm.) oraz w zw. z art. 74^1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz.U. z 2022 r., poz. 1166) utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (…)r., sygn. akt RD-(…) o odmowie wszczęcia dochodzenia.

Przewodniczący: Członkowie:

…… …… ……
r.pr. Zofia Filipek-Kraczek r.pr. Bożena Bilkiewicz-Bańka r.pr. Beata Franus-Wyrwich

sygn. akt OS 4/23

Uzasadnienie

Na posiedzeniu w dniu (…)r., Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie rozpoznał sprawę ze skargi (…)na postępowanie radcy prawnego (…), wszczętą jego odwołaniem datowanym na (…)r., wniesionym od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (…)r., sygn. akt RD-(…) o odmowie wszczęcia dochodzenia. Na posiedzenie skarżący (…)prawidłowo zawiadomiony, nie stawił się.

Rozpoznając sprawę Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie, dalej Okręgowy Sąd Dyscyplinarny lub Sąd, ustalił co następuje:

(…)wniósł w dniu (…)r. (data wpływu) do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie skargę datowaną na (…)r., na postępowanie radcy prawnego (…). (…)w swojej skardze opisał zachowania radcy prawnego (…), których zdaniem skarżącego dopuściła się i które w jego ocenie noszą znamiona „etycznie zabronionych czynów". Zarzucił radcy prawnemu, że jako pełnomocnik (…), w toku postępowania sądowego, poświadczyła nieprawdę, wykorzystała dokumenty niezgodnie ze stanem faktycznym oraz nie przedstawiła wszystkich dokumentów znajdujących się w posiadaniu tego podmiotu, co skutkowało oddaleniem przez Sąd Okręgowy w (…) jego powództwa w sprawie o sygn. akt (…). W ocenie skarżącego powołanie w toku tego postępowania przez radcę prawnego na świadka „kolegi", a równocześnie innego pełnomocnika, świadczy o jej działaniu w ramach konfliktu interesów. (…)zarzucił ponadto, że radca prawny wykazywała w stosunku do niego niechęć czemu dawała wyraz w przesyłanych do sądu w których kierowała do niego osobiste nieuzasadnione twierdzenia i uwagi. Skarżący podkreślił, że zachowanie radcy prawnego było sprzeczne z prawem, z zasadami etyki i godnością urzędu oraz naruszało *w* sposób drastyczny jej obowiązki zawodowe oraz prowadziło do naruszenia jego praw.

Na potwierdzenie zasadności zarzutów skargi (…) załączył do niej plik dokumentów, w tym kopie pism procesowych sporządzonych przez radcę prawnego i orzeczeń wydanych w sprawach prowadzonych z jego inicjatywy, przed sądami powszechnymi.

W toku postępowania sprawdzającego, na wezwanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie, dalej Rzecznik

Dyscyplinarny OIRP w Lubinie, radca prawny (…)ustosunkowała się do przedmiotowej skargi. W piśmie z dnia (…)r. (data wpływu do Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lubinie) radca prawny opisała przebieg postępowań prowadzonych z inicjatywy (…). Wskazała, że Sąd Okręgowy w (…), wyrokiem z dnia (…)r. sygn. akt (…)oddalił w całości powództwo (…)w stosunku do (…)i drugiego pozwanego. Natomiast po rozpoznaniu apelacji (…)sąd II instancji, czyli Sąd Apelacyjny w (…)wyrokiem z dnia (…)r. sygn. akt (…)zmienił częściowo wyrok sądu I instancji zasądzając na rzecz (…)od drugiego pozwanego żądaną kwotę i oddalił w całości jego apelację względem (…).

Stwierdziła, że nie zgadza się z zarzutami skargi i zaprzeczyła twierdzeniom skarżącego, w tym uwagom dotyczącym jej pism procesowych z dnia (...)r. oraz z dnia (...)r. Podkreśliła, że przedkładane dokumenty były zgodne ze stanem faktycznym, a jako pełnomocnik, w sprawie z powództwa skarżącego, podejmowała działania procesowe służące obronie swojego mocodawcy, czyli (...). W ramach jej działań nie zaistniał konflikt interesów pomiędzy nią, a radcą prawnym (...)i ich wspólnym pracodawcy tj. (...). Podkreśliła ponadto, że z żadnym ze świadków występujących w sprawie z udziałem (...)nie pozostawała w stosunkach towarzyskich lub przyjacielskich. Nie byli oni też jej klientami/mocodawcami. Podała, że wbrew zarzutom skargi działając w interesie i dla dobra swojego mocodawcy z szacunkiem traktowała wszystkich uczestników procesu, w tym jego przeciwników procesowych. W toku postępowań sądowych prowadzonych z udziałem skarżącego postępowała lojalnie, sumiennie, zgodnie z zasadami etyki zawodowej radcy prawnego.

Radca prawny skonkludowała, że skarga ma na celu zdyskredytowanie jej z uwagi na niekorzystne dla skarżącego rozstrzygnięcia zapadłe przed sądem powszechnym. Zawnioskowała o nieuwzględnienie skargi, z uwagi na jej bezzasadność i orzeczenie o odmowie wszczęcia dochodzenia.

Rzecznik Dyscyplinarny OIRP w Lublinie postanowieniem z dnia (…)r., sygn. akt RD-(…)odmówił wszczęcia dochodzenia w stosunku do radcy prawnego (…). W podstawie prawnej postanowienia przywołał art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. w związku z art. 74^1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2022r., poz. 1166) oraz art. 10 i art. 38 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r., dalej Kodeks Etyki.

W uzasadnieniu postanowienia opisał przebieg przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego i przywołał regulacje art. 15 ustawy o radcach prawnych oraz art. 10 i art. 38 Kodeksu Etyki (obowiązującego w dacie zaistnienia wskazywanych przez skarżącego zdarzeń), omawiając obowiązki radcy prawnego związane z wypełnianiem czynności

zawodowych. Stwierdził, że zachowanie radcy prawnego (…)nie zawiera znamion żadnego z zarzucanych jej przewinień dyscyplinarnych o czym świadczy treść dokumentów złożonych do akt postępowania, przez jego strony. Z analizy pism procesowych datowanych na (…)r. i (…)r. nie wynika, aby radca prawny naruszyła obowiązujące w tej dacie regulacje Kodeksu Etyki.

Dodatkowo Rzecznik Dyscyplinarny OIRP w Lublinie wskazał, że od kwestionowanego przez skarżącego zachowania radcy prawnego tj. od czasu dowodzonego przez niego popełnienia przewinienia dyscyplinarnego upłynęły trzy lata, co oznacza, iż zostały spełnione przesłanki wynikające z art. 70 ust. 1 ustawy o radcach prawnych i w stosunku do tego rodzaju czynów nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego, z uwagi na przedawnienie karalności.

Od powyższego postanowienia (…)wniósł odwołanie datowane na (…)r., w którym zarzucił Rzecznikowi Dyscyplinarnemu OIRP w Lublinie, iż w toku prowadzonego postępowania dał wiarę tylko wyjaśnieniom radcy prawnego. Podniósł, że w postanowieniu pominięto kwestię, naruszenia przez radcę prawnego art. 7 pkt 2 i 3 Kodeksu Etyki, w trakcie podejmowania czynności jako pełnomocnik w Sądzie Okręgowym w (…)w sprawie o sygn. akt (…)jak również w Sądzie Apelacyjnym w (…)o sygn. akt (…)poprzez spełnianie oczekiwań klienta, w tym przypadku pracodawcy (…). Wskazał także na uchybienie art. 6 ust. 2 Kodeksu Etyki podnosząc, że radca prawny składając wyjaśnienia powinien opierać się na wszystkich „dokumentach prawych i orzeczeniach sądu". Nawiązując do regulacji art. 18 ust. 1 ustawy o radcach prawnych skarżący stwierdził, że ze składanych przez radcę prawnego (…)wyjaśnień nie wynika, czy występowała w sądzie jako pełnomocnik pozwanej(…)czy też wykonywała obowiązki jako zatrudniony pracownik urzędu, „czy też była to inna forma zatrudnienia".

W uzasadnieniu odwołania ponownie opisał zachowanie radcy prawnego (…), wskazując na okoliczności i kwestie tożsame z zawartymi w skardze inicjującej przedmiotowe postepowanie. W takim stanie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznaje za niecelowe ponowne przytaczanie zarzutów skarżącego kwestionujących zachowanie radcy prawnego szczegółowo opisanych powyżej.

Skarżący wskazał dodatkowo, że w skarżonym postanowieniu brak jest informacji, czy w toku postępowania wyjaśniającego Rzecznik Dyscyplinarny OIRP w Lublinie występował o akta we wskazanych sprawach odpowiednio do Sądu Okręgowego w (…)sygn. akt (…)*oraz* Sądu *Apelacyjnego* w (…), sygn. akt (…), aby sprawdzić zasadność jego zarzutów jako pokrzywdzonego, skierowanych w stosunku do radcy prawnego. Podsumował, że

kwestionowane postanowienie narusza zasady etyki zawodowej, a sprawa została rozpatrzona w sposób powierzchowny, pobieżny, zaś uzasadnienie postanowienia jest bardzo lakoniczne i ogólnikowe i nie pozwala na dogłębne prześledzenie toku rozumowania i argumentacji Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje:

W pierwszej kolejności należy wskazać, że postępowanie dyscyplinarne prowadzone przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, ma na celu ustalenie czy doszło do naruszenia przez radcę prawnego nałożonych na niego obowiązków wynikających w szczególności z regulacji ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych oraz zasad etyki zawodowej zawartych w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego, a także czy i na ile kwestionowane przez skarżącego działanie radcy prawnego ma charakter przewinienia dyscyplinarnego i jest przez niego zawinione oraz ewentualne wymierzenie winnemu radcy prawnemu stosownej kary dyscyplinarnej.

W ocenie Sądu Dyscyplinarnego kwestionowane postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie jest prawidłowe zarówno pod względem formalnym jaki merytorycznym, toteż należało utrzymać je w mocy. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w pełni podziela argumenty zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia zaś wywody w nim przytoczone uznaje za własne.

We wskazanych przez skarżącego sprawach, radca prawny (…)wykonywała czynności zawodowe na zlecenie swojego mocodawcy (…)na podstawie udzielonego pełnomocnictwa. W ocenie Sądu nie ma znaczenia czy pełnomocnictwo było udzielone w ramach łączącego strony stosunku pracy czy też na innej podstawie prawnej. Kwestia należytego umocowania radcy prawnego do działania w charakterze pełnomocnika procesowego podlegała, w konkretnych sprawach, kontroli sądowej i w żadnym przypadku sądy nie stwierdziły nienależytego jej umocowania. W toku postępowań sądowych radca prawny prezentowała stanowiska zgodne z oczekiwania mocodawcy na podstawie udostępnionych przez niego dokumentów. To, czy radca prawny otrzymała wszystkie dokumenty od swojego mocodawcy w toku procesu sądowego oraz czy miałoby to wpływ na wynik sprawy sądowej należało do oceny sądu powszechnego, przed którym zawisł spór. Sąd Okręgowy w (…) dał wyraz swoim ustaleniom w wyroku z dnia (…)r. sygn. akt (…), a Sąd Apelacyjny w (…)w wyroku z dnia (…)r. sygn. akt (…). Sądy oddaliły powództwo (…)skierowane przeciwko (…), uznając, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy był wystarczający

do wydania takiego rozstrzygnięcia. W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego nie ma potrzeby badania tej kwestii w ramach niniejszego postępowania i wnioskowania do wymienionych przez skarżącego sądów powszechnych o udostępnienie akt w sprawach, w których zapadły prawomocne orzeczenia. Właściwe sądy powszechne w prowadzonych postępowaniach nie stwierdziły wadliwego działania radcy prawnego toteż Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie jest uprawniony do oceny prawidłowości tych orzeczeń oraz poprzedzających ich postępowań i ustalania czy radca prawny posiadający prawidłowe pełnomocnictwo procesowe mógł dopuścić się wskazywanych przez skarżącego przewinień dyscyplinarnych czyli poświadczenia nieprawdy, wykorzystania dokumentów niezgodnie ze stanem faktycznym oraz nieprzedstawienia w sprawie wszystkich posiadanych dokumentów. Podkreślić należy, że z załączonych przez skarżącego, do skargi orzeczeń sądów, wbrew jego twierdzeniu nie wynika, aby sądy powszechne dokonały w nich krytycznej oceny pełnomocnika (…). Należy wskazać, że stosownie do art. 8 k.p.k. w związku z art. 74^1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych sąd dyscyplinarny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu. Jednakże prawomocne rozstrzygnięcia sądu kształtujące prawo lub stosunek prawny są jednak wiążące.

Zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w działaniach radcy prawnego objętych skargą nie występuje konflikt interesów w przedstawionym przez skarżącego znaczeniu, a uregulowany w art. 27 - art. 30 Kodeksu Etyki. Nie doszło bowiem do sytuacji sprzeczności interesów między radcą prawnym i jego klientem, ani pomiędzy klientami radcy prawnego w tej samej sprawie lub w sprawie z nią związanej.

Z art. 11 ust. 1 ustawy radcach prawnych wynika, że radca prawny przy wykonywaniu czynności zawodowych korzysta z wolności słowa i pisma w granicach określonych przepisami prawa i rzeczową potrzebą. Regulacja ta w sposób jednoznaczny przesądza, że radca prawny wykonując czynności zawodowe, w szczególności zaś sporządzając określone pisma w imieniu mandanta, może w sposób swobodny dobierać treść i formę wypowiedzi, byleby nie przekraczać rzeczowej potrzeby wyznaczonej granicami prawa. W ocenie Sądu z przedłożonych przez skarżącego pism procesowych nie wynika, aby radca prawny była negatywnie do niego nastawiona i użyła w nich wobec skarżącego zwrotów i sformułowań obraźliwych, budzących negatywne skojarzenia lub były negatywną oceną jego osoby.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie dopatrzył w działaniach podejmowanych przez radcę prawnego (…)naruszenia zasad wynikających z ustawy o radach prawnych oraz Kodeksu Etyki, a tym samym zachowania o charakterze przewinienia dyscyplinarnego.

Z treści dokumentów znajdujących się w aktach sprawy wynika, że jako pełnomocnik radca prawny (…)wywiązywała się ze swoich obowiązków w sposób należyty, a jej postępowanie nie wskazuje, na działanie na szkodę skarżącego.

W przedmiotowej sprawie po dokonaniu dogłębnej analizy akt sprawy, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny doszedł do przekonania, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do uwzględnienia odwołania (…). Okręgowy Sąd Dyscyplinarny rozpoznając odwołanie szczegółowo ocenił i zaaprobował dowody zebrane w toku postępowania przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym OIRP w Lublinie uznając je za wyczerpujące i niewymagające uzupełnienia, a podzielając jego stwierdzenia, uznał je za wiarygodne i trafne.

Sąd nie dopatrzył się w postępowaniu radcy prawnego (…)znamion deliktów dyscyplinarnych, a w konsekwencji stwierdza, że nie zachodzą przesłanki do wszczęcia przeciwko niej dochodzenia dyscyplinarnego.

Sąd stwierdza ponadto, że w wypadku ustalenia faktu popełnienia przez radcę prawnego przewinienia dyscyplinarnego w sprawie wystąpiłaby negatywna przesłanka procesowa określona w art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w związku z art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, nastąpiło bowiem przedawnienie karalności. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na stwierdzenie, iż skarżący zarzuca radcy prawnemu (…)popełnienie przewinień dyscyplinarnych w okresie od dnia (…)r. do (…)r. Skarga w niniejszej sprawie została wniesiona do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w dniu (…)r., a więc po upływie trzech lat od daty ewentualnego dopuszczenia się popełnienia, przez radcę prawnego (…), przewinienia dyscyplinarnego.

Z tych też względów Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie orzekł jak w sentencji.

Pouczenie:

Niniejsze postanowienie jest ostateczne i nie przysługuje od niego środek odwoławczy – art. 426 § 1 k.p.k. w związku z art. 74^1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2022 r., poz. 1166).

Przewodniczący: Członkowie:

……..……	……	……
r. pr. Zofia Filipek-Kraczek	r. pr. Bożena Bilkiewicz-Bańka	r. pr. Beata Franus-Wyrwich